

ΑΓΙΟΙ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Ο ΟΣΙΟΣ ΔΑΒΙΔ ΓΚΑΡΕΝΤΖΕΛΙ

Από τη Συρία στη Γεωργία.

Ο όσιος Δαβίδ Γκαρεντζέλι ο θαυματουργός καταγόταν από τη Συρία. Τα πρώτα χρόνια της ζωής του σκεπάζονται από σκοτάδι. Κανείς δεν ξέρει που ακριβώς γεννήθηκε, πώς ανατράφηκε, ποιοι ήταν οι γονείς του. Γνωστό είναι μονάχα πως άφησε νωρίς πατέρα και μητέρα, για ν' ακολουθήσει το Χριστό και να εκπληρώσει πιστά τις εντολές Του.

Πνευματικός πατέρας και οδηγός του ήταν ο μεγάλος όσιος Ιωάννης Ζενταζνέλι, συμπατριώτης και συγγενής του, που τον έθρεψε με η στέρεη τροφή της ευαγγελικής διδασκαλίας και των ψυχοσωτήριων νουθεσιών. Έτσι, συνεπαρμένος από τη γλυκύτητα της μοναχικής βιοτής, ο φιλόθεος Δαβίδ σήκωσε πολύ νωρίς το σταυρό του Κυρίου και ακολούθησε ολοπρόθυμα τον θεόσοφο διδάχο του.

Όταν στις αρχές του 6^{ου} αιώνα ο θαυμαστός Ιωάννης, όπως είδαμε στο βίο του, με εντολή της Θεοτόκου πήγε στη Γεωργία, για να στερεώσει τη χριστιανική πίστη στη νεοσύστατη τότε Εκκλησία της χώρας, πήρε μαζί του δώδεκα μαθητές του, ανάμεσά τους και τον όσιο Δαβίδ. Οι πατέρες, αφού για ένα διάστημα έζησαν ασκητικά στο όρος Ζαντένι, στα βορειοανατολικά της Μτσχέτα, πάλι με εντολή της Παναγίας σκορπίστηκαν σ' όλη τη Γεωργία, για να κηρύξουν το λόγο του Θεού και να διδάξουν τους ανθρώπους.

Ο μακάριος Δαβίδ ήταν προορισμένος για την Κάρτλη, και συγκεκριμένα για την πόλη της Τκφλidas. Εγκαταστάθηκε, λοιπόν, μαζί με το μαθητή του Λουκιανό σε μια ταπεινή σπηλιά του γειτονικού βουνού, που ονομάζεται σήμερα Μτατσμίντα (=Άγιον Όρος). Εκεί ζούσε με νηστεία και προσευχή. Μια φορά την εβδομάδα κατέβαινε στην πόλη για το θείο κήρυγμα. Με την άγια ζωή του και τον θεόπνευστο λόγο του οδήγησε στον Σωτήρα Χριστό πολλές ψυχές.

Συκοφαντία.

Ο μισόκαλος διάβολος όμως φθόνησε τον όσιο για την αρετή και το έργο του. Έτσι, έβαλε μια αθεόφοβη γυναίκα να τον συκοφαντήσει σαν διαφθορέα της. Η

γυναίκα εκείνη, ενώ ήταν άγαμη και παρθένα, έμεινε έγκυος. Οι πυρολάτρες της Τιφλίδας, πληρώνοντάς την αδρά, τη έπεισαν να ενοχοποιήσει τον δίκαιο Δαβίδ σαν αποπλανητή της. Έπεπα απ' αυτό, ο όσιος οδηγήθηκε στο δικαστήριο, όπου εξετάστηκε σε αντιπαράσταση με τη συκοφάντριά του. Στις κατηγορίες της και στις ερωτήσεις των δικαστών δεν έδωσε καμιάν απόκριση. Αφού τους άκουσε σωπηλός και γαλήνιος, σήκωσε το ραβδί του, στο οποίο ήταν χαραγμένος ο σταυρός, άγγιξε την κοιλιά της γυναίκας και ρώτησε το έμβρυο:

-Είμαι εγώ ο πατέρας σου; Απάντησε αμέσως!

Κι εκείνο, μεσ' από τη μήτρα της μάνας του, φανέρωσε την αλήθεια με τριπλή άρνηση:

-Όχι! Όχι! Όχι!

Και συνάμα ονομάτισε τον πατέρα του, που ήταν κάποιος σιδεράς.

Μετά το θαυμαστό εκείνο γεγονός, το δικαστήριο αθώωσε τον όσιο.

Στην έρημο Γκαρεντζί.

Ύστερα απ' αυτή την περιπέτειά του, ο όσιος Δαβίδ άφησε τον κόσμο και έφυγε για την έρημο Γκαρεντζί.¹ Τον ακολούθησε και ο πιστός μαθητής του Λουκιανός, που δεν ήθελε να στερηθεί το άγιο παράδειγμα και τις σωτήριες συμβουλές του γέροντά του.

Οι δύο άνθρωποι του Θεού, πλησιάζοντας στον τόπο, όπου στη συνέχεια κατοίκησαν, ένωσαν ακατάσχετη δίψα λόγω του φοβερού καύσωνα. Η περιοχή ήταν ερημική και νερό δεν υπήρχε πουθενά.

Αλλά να! Στην κολότητα ενός βράχου βρήκαν αναπάντεχα λίγο νερό, που είχε μαζευτεί εκεί από μία πρόσφατη βροχή. Ξεδίψασαν και, κουρασμένοι καθώς ήταν, κάθισαν να ξαποστάσουν στη σκιά του βράχου.

-Λουκιανέ, είπε ο όσιος στον υποτακτικό του, βλέπεις τούτον τον έρημο και ήσυχο τόπο; Ας μείνουμε εδώ και ας ζήσουμε ασκητικά με αδιάλειπτη προσευχή, νηστεία, νήψη και υπομονή, για να λάβουμε την άφεση των αμαρτιών μας. Ό πανάγαθος και πολυέλεος Θεός θα μας ανταμείψει για τους κόπους μας και με την παντοδυναμία Του θα ενισχύσει την αδυναμία μας. Έτσι θα ξεπεράσουμε κάθε

εμπόδιο, πειρασμό ή δυσκολία. Μην ξεχνάς τους όσιους πατέρες μας, που, τόσα και τόσα υπομένοντας, πήραν ως αμοιβή την αιώνια μακαριότητα.

-Τίμιε πάτερ! Είπε ο Λουκιανός, αφού άκουσε τις σκέψεις του οσίου. Σωστά κι αληθινά είναι, φυσικά, όλα όσα είπες. Αυτός ο ερημότοπος όμως, πέρα από τα άλλα μειονεκτήματά του, είναι άνυδρος. Πώς θα ζήσουμε δίχως νερό; Φοβάμαι ότι δεν θ' αντέξουμε.

-Μην ανησυχείς γι' αυτό, αδελφέ μου, αποκρίθηκε ο μακάριος Δαβίδ. Ο παντοδύναμος Θεός, Εκείνος που έστειλε τα μάννα από τον ουρανό, για να θρέψει τους Ισραηλίτες στην έρημο, κι έβγαλε νερό από την πέτρα, για να τους ξεδιψάσει, Εκείνος που πρόσταξε τα κοράκια να φέρνουν τροφή στον προφήτη Ηλία, ο ίδιος θα φροντίσει και για μας. Τί μας λέει το Άγιο Πνεύμα μεσ' από το Ευαγγέλιο; «Μη μεριμνάτε τη ψυχή υμών τι φάγητε και τι πίνητε... Εμβλέψατε εις τα πετεινά του ουρανού, ότι ου σπεύρουں ουδέ θερίζουσιν ουδέ συνάγουσιν εις αποθήκας, και ο πατήρ υμών ο ουράνιος τρέφει αυτά. Μη ουν μεριμνήσητε εις την αύριον· η γαρ αύριον μεριμνήσει τα εαυτής». Θάρρος, αδελφέ! Για τους αγωνιστές ετοιμάστηκαν τα στεφάνια, που κανένας δεν τα παίρνει δίχως κόπους, δίχως αγώνα και νίκες.

Ο Λουκιανός εγκαρδιώθηκε και φρονηματίστηκε από τα λόγια του οσίου.

-Ας κάνουμε τότε όπως είπες, γέροντα. Ο Θεός, η μοναδική ελπίδα μας, θα φροντίσει για τη ζωή μας.

Κατοίκησαν, λοιπόν, σε μια σπηλιά και ρίχτηκαν με ζήλο στην άσκηση, περκφρονώντας κάθε γήινη απόλαυση και κάθε σωματική ανάπαυση. Τις ψυχές τους έτρεφαν με την ακατάπαυστη προσευχή και τα σώματά τους με ρίζες και αγρόχορτα.

Τα θεόσταλτα ελάφια.

Αλλά δεν πέρασαν πολλές μέρες, και όλα τα φυτά της περιοχής ξεράθηκαν από τον υπερβολικό καύσωνα. Ο Λουκιανός λιποψύχησε πάλι και άρχισε να παραπονείται στο όσιο Δαβίδ.

-Τί θα κάνουμε, πάτερ; Έλεγε με θλίψη. Πώς θα ζήσουμε τώρα;

-Γιατί απελπίζεσαι, παιδί μου; Του απαντούσε ο όσιος. Στα χορτάρια στηρίζεις την ελπίδα σου για τη μάταιη τούτη ζωή; Αυτά τα προόρισε ο Θεός για τη διατροφή

των άλογων ζώων. Κάποιον άλλο τρόπο θα βρει ο Παντοδύναμος για να θρέψει εμάς, τα λογικά πλάσματά Του.

Δεν είχε προλάβει να τελειώσει τα λόγια του ο όσιος, όταν ξάφνου – ώ, τί θαυμαστή η πρόνοιά Σου, Χριστέ! – τρία θηλυκά ελάφια με τα ελαφάκια τους ήρθαν τρέχοντας και στάθηκαν μπροστά τους.

-Πάρε ένα δοχείο και άρμεξε τούτες τις θεόσταλτες ελαφίνες, πρόσταξε ο μακάριος Δαβίδ τον υποτακτικό του.

Ο Λουκιανός, μολονότι τα είχε χαμένα από την έκπληξη και το θαυμασμό, βιάστηκε να εκτελέσει την εντολή του γέροντά του. Γέμισε μια γαβάθα με γάλα και την έφερε στον πιστό δούλο του Θεού. Κι εκείνος, σταυρώνοντάς την, έκανε το γάλα τυρί!

Έφαγαν και ευχαρίστησαν εγκάρδια τον Κύριο για τη θαυμαστή επέμβασή Του.

Από τη στιγμή εκείνη οι δυο πατέρες αφέθηκαν ολοκληρωτικά πια στο έλεος και τη φροντίδα του ουράνιου Πατέρα. Αγρυπνούσαν, προσεύχονταν και τρέφονταν με το γάλα των ελαφιών, που έρχονταν κάθε μέρα, εκτός από Τετάρτη και Παρασκευή. Αυτές τις μέρες οι πατέρες δεν έτρωγαν τίποτα. Στέκονταν με τα χέρια και με το νου υψωμένα στον ουρανό.

Ο δράκοντας.

Σε μιαν άλλη σπηλιά, λίγο πιο κάτω από κείνη των πατέρων, φώλιαζε ένας δράκοντας, δηλαδή ένα τεράστιο φίδι, με μάτια σπιθοβόλα, κέρατο μεγάλο στο κεφάλι και χαιτή στο σβέρκο. Μέσα σ' αυτό το φοβερό θηρίο κατοικούσε ένας δαίμονας.

Κάποια μέρα τα ελάφια πλησίασαν στο άντρο του δράκοντα. Εκείνος τότε όρμησε καταπάνω τους και άρπαξε ένα ελαφάκι.

Τρομαγμένα τα υπόλοιπα ελάφια έτρεξαν στη σπηλιά των ασκητών.

-Γέροντα! Είπε ο Λουκιανός στον όσιο Δαβίδ, μόλις τα είδε. Ήρθαν και σήμερα τα ελάφια, αλλά φαίνονται ανήσυχα και φοβισμένα. Λείπει, μάλιστα, κι ένα ελαφάκι.

Χωρίς χρονοτριβή ο όσιος πήρε το ραβδί του, που, όπως είπαμε, είχε πάνω του χαραγμένο το σταυρό, και άρχισε να βαδίζει προσεκτικά στ' αχνάρια των ελαφιών. Αυτά τον οδήγησαν στη σπηλιά του θηρίου.

Καθόλου δεν φοβήθηκε, όταν αντίκρισε τον απαίσιο δράκοντα. Σήκωσε το ραβδί του και είπε μεγαλόφωνα:

-Κακούργε! Γιατί επιτέθηκες στα ελάφια μου και άρπαξες το μικρό τους; Φύγε αμέσως από δω και πήγαινε σε τόπους ακατοίκητους. Αυτός ο τόπος είναι προορισμένος για ερημίτες. Αν δεν υπακούσεις, με τούτο το ραβδί και με το σταυρό του Χριστού θα ξεσκίσω την κοιλιά σου και θα σε κάνω τροφή των σκουλικιών.

Τότε το δαιμόνιο, που κατοικούσε μέσα στο θηρίο, είπε μ' ανθρώπινη λαλιά:

-Μη μου κάνεις κακό, δούλε του Θεού! Αν θέλεις να φύγω από δω, ανέβα στην κορφή του βουνού κα κοίταξέ με. Μην πάρεις τη ματιά σου από πάνω μου, ώσπου να πέσω στα νερά του ποταμού Κύρου. Εκεί θα βρω καταφύγιο, γιατί φοβάμαι την οργή σου.

Μ' αυτά τα λόγια ο δράκοντας βγήκε από τη σπηλιά. Από το βίαιο σούρσιμό του ράγξαν οι πέτρες.

Ο Λουκιανός, που είχε στο μεταξύ καταφθάσει, από τον τρόμο και τη φρίκη λιποθύμησε.

Ο όσιος Δαβίδ ανέβηκε στη βουνοκορφή, ενώ ο δράκοντας κατευθυνόταν προς τον κάμπο. Είχε πλησιάσει στο ποτάμι, όταν ο όσιος άκουσε μιαν αγγελική φωνή να τον καλεί τρεις φορές:

-Δαβίδ! Δαβίδ! Δαβίδ!

Κοίταξε ψηλά και είδε φωτιά να πέφτει από τον ουρανό και να κατακαίει το δράκοντα σαν σανό.²

-Θεέ μου! Φώναξε με λύπη και παράπονο. Θεέ μου! Τί έκανες! Ο δράκοντας μου έδειξε εμπιστοσύνη κι έφυγε με την ελπίδα ότι δεν θα πάθει κακό. Αλλά να! Εσύ τώρα τον εξόντωσες με τη φωτιά.

-Δαβίδ, αποκρίθηκε ο άγγελος του Κυρίου, γιατί λυπάσαι τόσο πολύ για ένα σχαμερό ερπετό; Αν έμενε ζωντανό, θα έκανε πολλές καταστροφές. Για το καλό των

ανθρώπων, λοιπόν, θέλησε να το αφανίσει ο Θεός. Εσύ πήγαινε τώρα να συνεφέρεϊς το Λουκιανό.

Κατεβαίνοντας απ' τη βουνοκορφή ο όσιος Δαβίδ βρήκε το μαθητή του πεσμένο ακόμα καταγής, λιπόθυμο και ακίνητο. Τον συνέφερε και τον σήκωσε με πολύ κόπο.

-Γιατί φοβήθηκες τόσο ένα σκουλήκι, που μ' εντολή του Θεού κήκε σε μια στιγμή; Τον ρώτησε. Θάρρος παιδί μου! Μη φοβάσαι τίποτα, αφού έχουμε μαζί μας τη δύναμη του Χριστού.

Ο Λουκιανός, ανακουφισμένος και εμψυχωμένος, ευγνωμονούσε το Θεό, που έδωσε στον πιστό δούλο Του Δαβίδ εξουσία εναντίον των θηρίων.

Η έκπληξη των κυνηγών.

Ύστερα από λίγες μέρες ήρθαν στη βουνοπλαγιά κάποιοι άνθρωποι από την Καχέτη, για να κυνηγήσουν ελάφια και αγριοκάτσικα. Τρομαγμένα τα ελάφια έτρεξαν στη σπηλιά των ερημιτών. Οι κυνηγοί τα ακολούθησαν. Σε λίγο, αποσβολωμένοι από την έκπληξη, έβλεπαν το Λουκιανό να τα αρμέγει. Παραδίπλα καθόταν γαλήνιος ο όσιος Δαβίδ.

-Όσιε του Θεού! Αναφώνησαν οι κυνηγοί, πέφτοντας στα πόδια του. Τί θαύμα είναι τούτο που αντικρύζουμε! Τα άγρια ελάφια στέκονται μπροστά σας σαν ήμερα αρνιά!

-Γιατί παραξενεύεστε, αδελφοί μου, με τα θαυμαστά έργα του Παντοδυνάμου; Ο Πλάστης των όλων, που φροντίζει ακόμα και για τα πουλιά, τρέφει κι εμάς, τους αδύνατους, με το γάλα αυτών των ελαφίων. Σας παρακαλώ, λοιπόν, να μην κυνηγήσετε στην περιοχή μας. Πηγαίνετε σ' άλλον τόπο. Τα ζώα τούτα είναι θεόσταλτα, για την επιβίωσή μας, και δεν πρέπει να τα σκοτώσετε.

-Δοξασμένος ο Θεός, είπαν με θαυμασμό οι κυνηγοί, που για την αγάπη Του ασκητεύεις υπομονετικά σε τούτη την απaráκλητη ερημιά. Επειδή όμως κι εμείς είμαστε ομόπιστοί σου, ποθούμε να γίνουμε μαθητές και μιμητές της αγιοσύνης σου. Κράτησέ μας κοντά σου. Δίδαξέ μας το θέλημα του Κυρίου. Γίνε πατέρας και οδηγός και σωτήρας των ψυχών μας.

Μα ο όσιος αρνήθηκε κατηγορηματικά.

-Όχι παιδιά μου! Δεν είναι για σας αυτός ο άγριος και κατάξερος ερημότοπος, με το καυτερό καλοκαίρι και τον παγερό χειμώνα. Δεν θα το αντέξετε. Καλύτερα να γυρίσετε στα σπίτια σας. Τηρώντας εκεί τις εντολές του Θεού, θα βρείτε τη σωτηρία σας.

Οι κυνηγοί συμμορφώθηκαν με την προτροπή του αγίου. Σκορπίστηκαν, λοιπόν, στα χωριά τους και διηγήθηκαν σ' όλους ό,τι είδαν.

Οι πρώτοι μαθητές.

Πολλοί, ακούγοντας τις διηγήσεις τους, άρχισαν να πηγαίνουν στην έρημο Γκαρεντζί, για να δουν τον όσιο Δαβίδ και να πάρουν την ευλογία του. Δεν ήταν λίγοι, μάλιστα, εκείνοι που ζητούσαν να μείνουν κοντά του και να ζήσουν ασκητικά υπό την καθοδήγησή του. Ο όσιος όμως δεν τους ενθάρρυνε.

-Αδελφοί μου, τους έλεγε, ο τόπος τούτος είναι τραχύς και απαραμύθητος. Φοβάμαι μήπως χάσετε γρήγορα το ζήλο και την υπομονή σας...

-Ακόμα κι αν πεθάνουμε μαζί σου από την πείνα και τη δίψα, απαντούσαν εκείνοι αποφασιστικά, δεν μας μέλει. Είμαστε έτοιμοι ν' αντιμετωπίσουμε κάθε δυσκολία και κίνδυνο για την αγάπη του Χριστού.

Έτσι ο όσιος, βλέποντας σε πολλούς φλογερό τον θείο έρωτα και ακατασίγαστο τον πόθο της ερημικής ζωής, υποχωρούσε και τους δεχόταν.

-Αφού στηρίζετε την ελπίδα σας μονάχα στο Θεό, τους έλεγε, αφού επιθυμείτε ολόψυχα ν' αφήσετε τον κόσμο με όλα τα αγαθά του, αφού αποφασίσατε αμετάκλητα να σηκώσετε το ζυγό του Χριστού και να ζήσετε σύμφωνα με τις εντολές Του, πηγαίετε και φέρτε κασμάδες, για ν' ανοίξετε νερόλακκους³ και να σκάψετε σπήλαια, όπου θα κατοικήσετε.

Πρόθυμα εκτελούσαν οι εραστές της ησυχίας και της προσευχής την εντολή του φιλόθεου Δαβίδ. Σε λίγο καιρό πλήθος αναχωρητών είχε εγκατασταθεί στην περιοχή. Όσο απλωνόταν η φήμη του οσίου, τόσο αυξάνονταν εκείνοι που έρχονταν από κοντινές και μακρινές περιοχές, επιθυμώντας να γίνουν μοναχοί. Μέρα με τη μέρα η ποίμνη του Κυρίου μεγάλωνε.

Ίδρυση μονής.

Ένας άγιος ασκητής, ο μακάριος Ντοντό, όταν έμαθε για την υψηλή πνευματική ζωή του οσίου Δαβίδ, ήρθε στη έρημο Γκαρεντζί και ζήτησε να μείνει κοντά του. Ο όσιος με χαρά τον δέχτηκε. Και ύστερα από κάμποσο καιρό, βλέποντας την αρετή, τη σύνεση και τα άλλα χαρίσματά του, τον κάλεσε και του είπε:

-Πάτερ Ντοντό, ο Κύριος, που θέλει τη σωτηρία όλων των ανθρώπων, ευδόκησε να βρεθούμε σε τούτη την ερημική περιοχή για να Τον ευαρεστήσουμε με τον ασκητικό αγώνα μας. Κοίτα πόσες ευλαβικές ψυχές έχουν μαζευτεί εδώ! Για τους αδελφούς αυτούς, που άφησαν τον κόσμο και τις οικογένειές τους από αγάπη στο Θεό, πρέπει να κάνουμε ένα μοναστήρι. Ανέβα, λοιπόν, με μερικούς στο αντικρινό πετροβούνι και φτιάξε εκεί, σκαλισμένα μέσα στο βράχο, κελλιά και ναό, όπου ακατάπαυστα θα δοξολογείται το όνομα του Σωτήρα μας Χριστού και θα υμνείται η πανάχραντη Μητέρα Του, η Κυρία Θεοτόκος.

Πραγματικά, ο μακάριος Ντοντό ίδρυσε σ' εκείνο το βουνό μονή λαξευτή στο βράχο, όπου εγκαταστάθηκαν πολλοί ερημίτες. Η μονή αφιερώθηκε στον άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο.

Ο Άραβας κυνηγός.

Μια μέρα ο όσιος Δαβίδ ανέβηκε στο βουνό για να δει τους αδελφούς. Επιστρέφοντας, στάθηκε δίπλα σ' ένα ύψωμα από βράχια και άρχισε να προσεύχεται.

Ξάφνου πετάχτηκε μπροστά στα πόδια του μια τρομαγμένη πέρδικα. Κινδύνευε από το εκπαιδευμένο κυνηγετικό γεράκι κάποιου Άραβα, που λεγόταν Μπουρπακάρ.⁴

Σε λίγο πλησίασε ο Άραβας, καθισμένος αγέρωχα στ' άλογό του, και τι να δει! Ο όσιος προσευχόταν με τα χέρια υψωμένα στον ουρανό, η πέρδικα ήταν στα πόδια του και το γεράκι καθόταν ήσυχα λίγο πιο πέρα.

Κατάπληκτος από το θέαμα ο βάρβαρος, ρώτησε τον όσιο:

-Ποιός είσαι εσύ; Από πού ήρθες; Και πώς βρέθηκες εδώ;

-Είμαι δούλος του φιλεύσπλαχνου Κυρίου μου Ιησού Χριστού, αποκρίθηκε ο μακάριος Δαβίδ, και προσεύχομαι σ' Αυτόν για τη συγχώρηση των πολλών μου αμαρτιών και για την ειρηνική μετάβασή μου απ' τον μάταιο επίγειο κόσμο στον επουράνιο.

-Και ποιός σε τρέφει; Ποιός σε συντηρεί εδώ πέρα; Ξαναρώτησε ο Άραβας.

-Εκείνος, που πάνω Του έχω αποθέσει κάθε ελπίδα μου, ο Θεός και δημιουργός των πάντων. Αυτός φροντίζει και για μένα και για κάθε πλάσμα Του. Τώρα όμως, σε παρακαλώ, άφησε τούτο το πουλί, που ήρθε κοντά μου, να ζήσει.

Ο καβαλάρης γέλασε.

-Καημένη καλόγερε, είπε με αλαζονικό ύφος, το πουλί μου λές να λυπηθώ; Εγώ θέλω να σκοτώσω και εσένα! Πρώτα, λοιπόν, για τον εαυτό σου θα έπρεπε να με παρακαλός, όχι για την πέρδικα.

Ο ταπενός ερημίτης δεν ταραχτήκε από τα λόγια του αιμοβόρου Μπουρπακάρ.

-Μήτε το αδύνατο τούτο πουλί μητ' εμένα έχεις εξουσία να θανατώσεις, αν δεν σου τη δώσει ο Θεός, είπε με πραότητα. Και είμαι βέβαιος πως ο Θεός είναι βοηθός μου. Αυτός θα με γλυτώσει από τα χέρια σου.

Οργισμένος ο βάρβαρος από την άφοβη απόκριση του οσίου, τράβηξε το σπαθί του για να τον χτυπήσει. Μα μόλις το χέρι του υψώθηκε, έμεινε ακίνητο – ξεράθηκε με του Χριστού τη δύναμη!

Συγκλονισμένος και ταπεινωμένος ο Μπουμπακάρ ξεπέζεψε κι έπεσε κλαίγοντας στα πόδια του οσίου.

-Δούλε του αγαθού Θεού, έλεγε μ' αναφιλητά, συγχώρεσε με γι' αυτό που απερίσκεπτα θέλησα να κάνω! Σπλαχνίσου με! Γιάτρεψε, σε παρακαλώ, το σώμα μου και την ψυχή μου!

Ο άκακος Δαβίδ ανταποκρίθηκε αμέσως στις ικεσίες του και άρχισε να προσεύχεται:

-Κύριε Ιησού Χριστέ, πανάγαθε και φιλάνθρωπε Θεέ! Σ' ευχαριστώ για το θαύμα που έκανες για να σώσεις εμένα, τον ανάξιο δούλο Σου. Τώρα όμως, Σε ικετεύω, λυπήσου το πλάσμα Σου τούτο, που θρηνεί μετανοημένο. Γιάτρεφέ του το χέρι, για να ομολογήσει Εσένα, τον μόνο αληθινό Θεό, και να δοξάσει το πανάγιο όνομά Σου.

Ο όσιος άγγιξε το ξεραμένο χέρι του Μπουμπακάρ, που έγινε αμέσως καλά.

Γεμάτος θαυμασμό και ευγνωμοσύνη ο Άραβας ξέσπασε σε πιο γοερό κλάμα και είπε με πόνο:

-Άνθρωπε του Θεού! Έχω στο σπίτι μου γιο παράλυτο και κατάκοπο. Ζήτησε σε παρακαλώ, από το Θεό σου να του χαρίσει την υγεία του. Πιστεύω ότι θα εισακούσει την προσευχή σου, γιατί είσαι πιστός δούλος Του. Αν θεραπεύσει το παιδί μου, θα δοξάσω το όνομά Του, θα Τον ομολογήσω ως Κύριό μου και θα τηρήσω ολοπρόθυμα κάθε εντολή Του.

-Ας γίνει όπως πίστεψες, του είπε ο όσιος. Πήγαινε στο σπίτι σου. Στις τρεις το απόγευμα ο γιός σου θα γίνει καλά.

Ο Μπουμπακάρ κίνησε χαρούμενος για το σπίτι του. Είχε αρχίσει να σκοτενιάζει, όταν έφτασε εκεί. Και τι να δει! Στην αυλόπορτα τον περίμενε ο γιος του υγιής και γελαστός. Μπαίνοντας, βρήκε τη γυναίκα του και τα άλλα του παιδιά έξαλλους από χαρά μα και σαστισμένους από την αναπάντεχη θεία ευεργεσία.

-Πότε έγινε καλά το παιδί; Τους ρώτησε.

-Στις τρεις. Ξαφνικά σηκώθηκε μόνο του και περπάτησε. Είναι απίστευτο!

Κλαίγοντας ο Μπουρπακάρ τους διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια όσα είχαν γίνει λίγο νωρίτερα, κατά τη συνάντησή του με τον άγιο ερημίτη.

Την άλλη μέρα το πρωί φόρτωσε τα γαϊδουράκια του με τρόφιμα και ξεκίνησε για την έρημο Γκαρεντζί μαζί με το γιατρεμένο παιδί και άλλους δυο γιους του. Ύστερα από επίμονη αναζήτησης, βρήκε τον όσιο Δαβίδ στο ασκητήριό του.

-Δούλε του Θεού, είπε πέφτοντας στα πόδια του, είσαι γιατρός ψυχών και σωμάτων. Να, ο γιος μου στέκεται μπροστά σου υγιής! Και εκείνος και όλοι μας ζητάμε την ευλογία σου.

Ο όσιος έβαλε το δεξί χέρι του στα κεφάλια τους, λέγοντας:

-Ο Θεός, που ευλόγησε τον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ, ας ευλογήσει κι εσάς.

Ο Μπουμπακάρ και οι γιοί του έμενα στο ασκητήριο ως το βράδυ, ακούγοντας αχόρταγα τις πνευματικές νουθεσίες του θεόσοφου γέροντα.

Μετά το λπό ασκητικό τους δείπνο, ο Άραβας φανέρωσε στον όσιο την επιθυμία του να βαπτιστεί μαζί με όλη την οικογένειά του. Κι εκείνος τον έστειλε με το Λουκιανό στην αντικρινή μονή, στον μακάριο Ντοντό, παραγγέλλοντάς του να κάνει ό,τι έπρεπε για την τέλεση του Μυστηρίου. Ο όσιος Ντοντό, με τη σειρά του, ανέθεσε σ' έναν ιερομόναχο να κατηχήσει και να βαπτίσει την οικογένεια του Μπουμπακάρ.

Λίγο αργότερα ο νεοφώτιστος Άραβας ήρθε στην έρημο με εργάτες και λάξεψε στα βράχια μια μικρή εκκλησία για τους ερημίτες. Η εκκλησία αυτή επεκτάθηκε και εξωραϊσθηκε αώνες αργότερα από τον θεοφόρο πατέρα μας Ιλαρίωνα, που τοποθέτησε τα λείψανα του οσίου Δαβίδ μέσα σε σαρκοφάγο. Η σαρκοφάγος βρίσκεται στη νότια πλευρά του ναού μέχρι σήμερα. Λίγο ψηλότερα είναι ο τάφος του πιστού μαθητή του οσίου Λουκιανού. Γέροντας και υποτακτικός ευαρέστησαν το Θεό με την ασκητική πολιτεία τους και χαριτώθηκαν με τη δύναμη της θαυματουργίας, θεραπεύοντας πολλούς αρρώστους, που καταφεύγουν με πίστη στα τίμια σκηνώματά τους.

Στα Ιεροσόλυμα.

Ο όσιος Δαβίδ είχε τον ιερό πόθο να δει την αγία πόλη Ιερουσαλήμ και να προσκυνήσει τους Αγίους Τόπους, όπου έζησε ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός. Και στον κατάλληλο καιρό, ο καλός Θεός εκπλήρωσε αυτόν τον άγιο πόθο του.

Έτσι, μια μέρα, ο μακάριος Δαβίδ, αφού εμπιστεύθηκε τις ψυχές των αδελφών στο Λουκιανό, ξεκίνησε με μερικούς μοναχούς για τα Ιεροσόλυμα.

Ύστερα από μακρύ και κοπιαστικό ταξίδι, οι πατέρες έφτασαν στην Παλαιστίνη και ανέβηκαν στο όρος των Ελαιών. Από κει αντίκρισαν την αγία πόλη. Ευχαρίστησαν το Θεό γεμάτοι χαρά και κατάνυξη. Ο όσιος Δαβίδ, με δάκρυα στα μάτια, γονάτισε, φίλησε το χώμα και αναφώνησε:

-Κύριε Ιησού Χριστέ, Θεέ μας, που ήρθες στη γη για τη σωτηρία μας, ευδόκησες να σαρκωθείς στη μήτρα της Παρθένου Μαρίας, έπαθες για τις αμαρτίες μας, πέθανες πάνω στο σταυρό και αναστήθηκες με τη θεία δύναμή Σου, ανασταίνοντας τον Αδάμ μαζί μ' όλο το γένος του, Σ' ευχαριστώ! Σ' ευχαριστώ που αξίωσες κι εμένα, τον ανάξιο δούλο Σου, ν' αντικρύσω τους τόπους αυτούς, όπου περπάτησες. Δεν τολμώ να προχωρήσω πιο πέρα, για να μη βεβηλώσω με τα

αμαρτωλά μου πόδια το χώμα, που αγίασαν τα πανάχραντα πόδια Σου. Μου είναι αρκετό που είδα μόνο την ευλογημένη Ιερουσαλήμ.

Τα δάκρυα έτρεχαν ποτάμι από τα μάτια του. Οι αδελφοί άρχισαν να τον παρακαλούν:

-Ας συνεχίσουμε, γέροντα, την πορεία μας. Ας πάμε στην πόλη του Κυρίου. «Εισελευσόμεθα εις τα σκηνώματα αυτού», όπως λέει ο θείος Δαβίδ, «προσκυνήσομεν εις τον τόπον ου έστησαν οι πόδες αυτού».

-Ο ίδιος προφήτης όμως λέει και κάτι άλλο, αποκρίθηκε ο όσιος. «Τις αναβήσεται εις το όρος Κυρίου και τις στήσεται εν τόπω αγίω αυτού; Αθώς χερσί και καθάρως τη καρδιά». Εγώ, παιδιά μου, είμαι ακάθαρτος και ανάξιος να πλησιάσω τα πανάγια σκηνώματα του Θεού. Πηγαίνετε μόνοι σας. Σας παρακαλώ μονάχα, να κάνετε και για μένα, τον αμαρτωλό, μια προσευχή στον ζωοδόχο Τάφο του Χριστού. Εγώ παίρνω τώρα κιάλας το δρόμο του γυρισμού στη Γκαρεντζί. Εσείς να επιστρέψετε, αφού πρώτα επισκεφθείτε όλα τα ιερά προσκυνήματα των Αγίων Τόπων.

Υπακούοντας αναγκαστικά οι αδελφοί, πήραν δακρυσμένοι την ευχή του και προχώρησαν. Ο όσιος, αφού προσευχήθηκε μόνος για πολύ, πήρε ως ευλογία από την τοποθεσία εκείνη τρεις μικρές πέτρες, τις έβαλε στο καλάθι του και κίνησε για τη Γεωργία.

Ο πανάγαθος Θεός όμως, βλέποντας τη βαθειά ταπείνωση του δούλου Του, ευδόκησε να κάνει γνωστή την παρουσία του στον πατριάρχη Ιεροσολύμων Ηλία.⁶ Έστειλε, λοιπόν, στον άγιο πρωθιεράρχη έναν άγγελό Του, που του είπε στον ύπνο του:

-Ο εκλεκτός μου Δαβίδ ήρθε έξω από τη Ιερουσαλήμ και πήρε μαζί του τη χάρη της. Στείλε αμέσως γοργοπόδαρους άνδρες, για να τον προφτάσουν. Ξεμακραίνει κιάλας από την πόλη. Είναι ντυμένος με παλιά ρούχα και κρατάει ένα καλάθι, όπου έχει βάλει τρεις πέτρες. Να του πάρουν τις δύο και να του πουν:

«Ο Θεός σου δίνει αυτή την εντολή: Πήρες, σύμφωνα με την πίστη σου, τη χάρη της πόλης μου, της αγίας Ιερουσαλήμ. Φτάνει όμως το ένα μέρος για την έρημό σου. Τα άλλο δύο μέρη να τα αφήσεις εδώ. Πήγανε στο καλό, λοιπόν, με την πέτρα τούτη, που θα θεραπεύει τα σώματα και τις ψυχές όσων την αγγίζουν με πίστη».

Ο πατριάρχης ξύπνησε ανάστατος από το όνειρο. Χωρίς καθυστέρηση, φώναξε μερικούς γρήγορους άνδρες, τους διηγήθηκε ό,τι είδε στον ύπνο του και τους είπε να τρέξουν, για να προφτάσουν τον όσιο Δαβίδ.

Πραγματικά, σε κάμποση ώρα στέκονταν με σεβασμό μπροστά στον άνθρωπο του Θεού, που άκουσε γεμάτος θαυμασμό και δέος την αφήγησή τους για την εμφάνιση του αγγέλου στον πατριάρχη.

-Ευλογημένος να ναι ο Κύριος μου Ιησούς Χριστός! Αναφώνησε, υψώνοντας τα βουρκωμένα μάτια και τα τρεμάμενα χέρια του στον ουρανό. Ευλογημένος να ναι ο Λυτρωτής και Σωτήρας του κόσμου, που έδειξε την ευμένειά Του σ' εμένα, τον αμαρτωλό δούλο Του, δίνοντάς μου τη χάρη Του!

Ύστερα έβγαλε από το καλάθι του τις δυο πέτρες και τις έδωσε στους πατριαρχικούς απεσταλμένους. Κι εκείνοι με τη σειρά τους, αφού τις έφεραν στην Ιερουσαλήμ τις παρέδωσαν στον μακαριότατο Ηλία.

Σύντομα το θαυμαστό γεγονός διαδόθηκε στην αγία πόλη και τα περίχωρά της. Όλοι, όσοι το μάθαιναν, ζητούσαν να γνωρίσουν τον θείο Δαβίδ. Μα ο γέροντας είχε γίνει κόλας άφαντος.

Η πέτρα, που μεταφέρθηκε από τον όσιο στην έρημο Γκαρεντζί, άρχισε να κάνει πολλά θαύματα. Πολλοί άρρωστοι και ανάπηροι, που την ασπάζονταν με πίστη, γίνονταν καλά με τη δύναμη του Χριστού. Τη θαυματουργική της χάρη διατηρεί μέχρι σήμερα η πέτρα, που φυλάσσεται στον καθεδρικό ναό της Αγίας Σιών, στην Τικλίδα.

Λίγο αργότερα γύρισαν στη Γεωργία και οι αδελφοί που προσκύνησαν τους Αγίους Τόπους. Μαζί με άλλες εντυπώσεις τους από τα θεοβάδιστα μέρη, είχαν να λένε και για τα όσα συζητούσαν οι Ιεροσολυμίτες γύρω από τον γέροντα Δαβίδ και το όνειρο του πατριάρχη Ηλία.

Πολύ σύντομα, μαθαίνοντας για τους ασκητικούς αγώνες του οσίου και για την πέτρα, που με τρόπο θαυμαστό έφερε από την Παλαιστίνη, πολλοοί αναχωρητές μαζεύτηκαν στη Γκαρεντζί. Ζούσαν μέσα σε σπηλιές με νηστεία και προσευχή, υπακούοντας στον μακάριο Δαβίδ και ακολουθώντας πιστά τις σωτήριες νουθεσίες του. Έτσι η έρημος εκείνη γέμισε ασκητές, όπως η μακρινή Θηβαΐδα της Αιγύπτου. Γι' αυτό ονομάστηκε Γεωργιανή Θηβαΐδα.

Το πικρό νερό.

Μια μέρα ο όσιος επισκέφθηκε κάποιον απ' αυτούς τους αναχωρητές και τον ρώτησε:

-Πώς είσαι, αδελφέ μου;

-Με τις άγιες προσευχές σου καλά είμαι, τίμιε πάτερ, και ευγνωμονώ το Θεό. Μόνο, να, αυτό το νερό, που βγαίνει από τη σχισμάδα του βράχου, είναι πικρό σαν φαρμάκι. Ωστόσο, παρά την αηδία που μου προξενεί, το πίνω, λέγοντας στον εαυτό μου: «Τα βάσανα του άδη είναι ασύγκριτα πικρότερα. Καλύτερα, λοιπόν, να δοκιμάζεις την πρόσκαιρη πίκρα παρά την αιώνια».

Ο όσιος χαμογέλασε και του είπε με πατρική στοργή:

-Δεν αμφιβάλλω, παιδί μου, ότι ο παντοδύναμος Θεός μας, που έκανε γλυκό το πικρό νερό στη Μερρά, θα γλυκάνει και τούτο το νερό για χάρη σου. Γέμισε μια κούπα και φέρε μου την.

Χωρίς καθυστέρηση ο μοναχός υπάκουσε στην εντολή του οσίου. Κι εκείνος, αφού έκανε το σημείο του σταυρού πάνω από την κούπα, του την έδωσε πάλι, λέγοντας:

-Πιες, αδελφέ! Δεν είναι πια πικρό.

Πραγματικά, το ήπιε και αναφώνησε:

-Τί γλυκό, τι υπέροχο νερό!

Έκπληκτος από το θαύμα, άρχισε να δοξάζει τον Κύριο, που χαριτώνει τους αγίους Του με θεία δύναμη.

Από τότε και μέχρι σήμερα το νερό της πηγής εκείνης είναι εύγευστο, πεντακάθαρο και δροσιστικό. Απεναντίας, το νερό μιας άλλης πηγής, που βρίσκεται μόλις δυο οργιές πιο πέρα και ονομάζεται Μερρά της Γεωργιανής Θηβαΐδας, παραμένει πικρό και ακατάλληλο για πόση.

Οσιακό τέλος.

Άγγελος Κυρίου πληροφόρησε έγκαιρα τον όσιο Δαβίδ για την αναχώρησή του από τον κόσμο τούτο. Τότε κάλεσε όλους τους αδελφούς και τους έδωσε τις τελευταίες συμβουλές. Ύστερα, αφού κονώνησε, ύψωσε τα χέρια του στον ουρανό και παρέδωσε ειρηνικά την αγία του ψυχή στο Θεό, που την ίδια κίχλας στιγμή

φανέρωσε τον δοξασμό του εκλεκτού φίλου Του με μια θαυματουργική θεραπεία: Κάποιος μοναχός, τυφλός από τη γέννησή του, ακουμπώντας στο νεκρό σώμα του οσίου, απέκτησε το φως του. Ακολούθησαν και αναρίθμητα άλλα θαύματα, για τα οποία ο θεός Δαβίδ επονομάστηκε «θαυματουργός». Μα και στους χαλεπούς καιρούς μας, όποιος πιστός αλείβεται με χρώμα από τον τάφο του, που ευωδιάζει άρρητα, θεραπεύεται από κάθε σωματική ή ψυχική ασθένεια.

Ο όσιος του Θεού κοιμήθηκε την πρώτη Πέμπτη μετά την εορτή της Αναλήψεως – αυτή την ημέρα τιμάται και η μνήμη του κάθε χρόνο -, άγνωστο πότε ακριβώς, οπωσδήποτε όμως στο δεύτερο μισό του 6^{ου} αι.

Ὡ μακάριε πάτερ,

Δαβὶδ ἔνδοξε!

Φύλαξέ μας με τις προσευχές σου

Ὡ στολίδι της Ιβηρίας!

Με συμπάθεια κοίταξέ μας,

που προστρέχουμε στην ιερή λάρνακα

των τιμίων λειψάνων σου.

Σαν πατέρας στοργικός,

φέρε τις προσευχές μας

στον βασιλιά Χριστού το θρόνο

και παρακάλεσέ Τον

να συγχωρήσει τις αμαρτίες μας,

εκούσιες και ακούσιες,

για να δοξολογήσουμε

με καθαρή καρδιά

την παντοκρατορική δύναμη

του Πατέρα, του Υιού

και του Αγίου Πνεύματος.

Αμήν.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Γκαρεντζί στα γεωργιανά σημαίνει απομονωμένος τόπος.
2. Στο μέρος εκείνο, όπου έπεσε η ουράνια φωτιά κι έκαψε το δράκοντα, μέχρι σήμερα δεν φυτρώνει χορτάρι.
3. Επειδή στην έρημο Γκαρεντζί δεν υπήρχε πόσιμο νερό, έπρεπε ν' ανοιξουν λάκκους, όπου θα μαζευόταν με χαντάκια το βρόχιμο νερό από τα υψηλότερα μέρη.
4. Ήδη από την εποχή εκείνη είχε αρχίσει η διείσδυση των Αράβων στη Γεωργία και στην Αρμενία.
5. Ο όσιος Ιλαρίων ο Ίβηρ γεννήθηκε το 822 κοντά στην Τιφλίδα. Μόλις 15 χρόνων αποσύρθηκε σ' ένα σπήλαιο της ερήμου Γκαρεντζί, όπου έζησε μόνος για μια δεκαετία. Το 847 πήγε στους Αγίους Τόπους, όπου, εφτά χρόνια αργότερα, του παρουσιάστηκε η Θεοτόκος και τον πρόσταξε να γυρίσει στη Γεωργία. Εκεί ίδρυσε και οργάνωσε πολλά κοινόβια. Θέλοντας ν' αποφύγει την εκλογή του σε επίσκοπο, έφυγε κρυφά για την Κωνσταντινούπολη και στη συνέχεια για τον Όλυμπο της Βιθυνίας, σ' ένα ερημητήριο του οποίου ασκήτεψε για πέντε χρόνια. Καλεσμένος από τον αυτοκράτορα Βασίλειο Α' το Μακεδόνα (867 -886), που είχε ακούσει πολλά για την αγιότητά του, ήρθε στη Βασιλεύουσα και ίδρυσε μονή («τα Ρωμαίικς» ή «τα Ρωμανού») κοντά στο ναό του αρχαγγέλου Μιχαήλ «εν τω Σωσθενίω». Επιστρέφοντας από τη Ρώμη, όπου είχε πάει και μείνει για δύο χρόνια, πέρασε από τη Θεσσαλονίκη. Εκεί κοιμήθηκε ειρηνικά στις 19 Νοεμβρίου του 875. Ένα χρόνο αργότερα τα λείψανά του ανακομίσθηκαν στην Κωνσταντινούπολη και αποτέθηκαν στη μονή του.
6. Ο πατριάρχης Ιεροσολύμων Ηλίας Α' (494 -516) γεννήθηκε στην Αίγυπτο γύρω στα 430 από γονείς Άραβες. Μόνασε από πολύ μικρή ηλικία, αρχικά στην πατρίδα του, σ' ένα μοναστήρι της Νιπρίας, και ύστερα στην Παλαιστίνη, στη λαύρα του Αγίου Ευθυμίου. Το 473 χειροτονήθηκε πρεσβύτερος και διορίστηκε εφημέριος του ναού της Αναστάσεως από τον Ιεροσολύμων Αναστάσιο Α' (458 -478). Το 494 διαδέχθηκε τον Σαλλούστιο (486-494) στον πατριαρχικό θρόνο. Το 516, επειδή αρνήθηκε να υπογράψει μονοφυσικό σύμβολο, εξορίστηκε από τον μονοφυσίτη αυτοκράτορα Αναστάσιο Α' (491-518) στην Αίλη (Ερυθρά Θάλασα), όπου πέθανε στις 20 Ιουλίου του 518.

Από το βιβλίο: Οι Άγιοι της Γεωργίας, Έκδοσις: Ιεράς Μονής Παρακλήτου,
Ωροπός Αττικής, 2004.